

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηγητικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ βίβλ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ὄρονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἴνε προπληρωταίαι ἐν ἔτει.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λαπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 11^ο

Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 40

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΥΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἄλλως τε οὐδὲ εἰς τὰς Ἀντίλλας εἶχε μεταβῆ ὁ πλοίαρχος Πάζτων, ὡς ἀπεδικηθέντο ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου. Ἡ κυρία Σιδύμυρ εἶχεν ἐκλέξῃ καὶ ναυλώσῃ τὸν «Γοργόν» διὰ τὸ τελεῖσθαι τῶν ἀριστέων τῆς Ἀντιλεϊνῆς Σχολῆς, βασιζόμενη εἰς τὴν σύστασιν ἐνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Λιβερπουλ, ὁ ἴποιος ἔδωκε τὰς ἀπαιτούμενας ἐγγυήσεις καὶ διὰ τὸ πλοῖον καὶ διὰ τὸν κυβερνήτην του.

Κατὰ τὴν μίαν περίπτωσιν μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐδόξασε τὴν λάμπαν τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ἔπου συνήντησε τὸν Τζῶν Κάρπεντερ.

— Ἀκέμζ μπουνάτσα; ἠρώτησε.

— Ἀκόμα κι' ἀκόμα! ἀπήντησεν ὁ ναυκλῆρος, καὶ οὕτω τὸ ἔχει σκοπὸ ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς!

Ἐμμεῖν ἀσκεπτικοὶ καὶ οἱ δύο. Τὴν σιωπὴν τῶν δεικνύοντων μόνον καμμία βλασφημία ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναυκλήρου ἐναντίον τοῦ καιροῦ ποὺ τοὺς ἐκρατοῦσε φυλακισμένους μέσα εἰς τὸν ἄρμισκον.

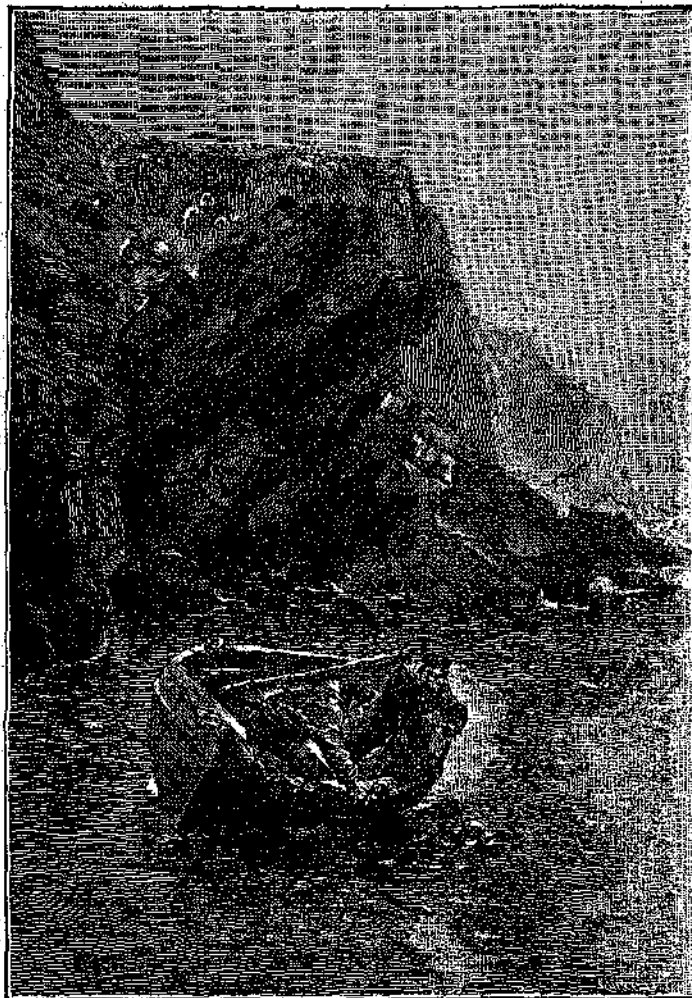
Ἐπέρασαν δύο ὥραι. Οὕτω ὁ Χάρρης Μάρκελ, οὕτω ὁ Τζῶν Κάρπεντερ, οὕτω ὁ Κόρτης δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ πάρουν λίγον ὕπνον, ἐνθ' οἱ σύντροφοὶ τῶν ἐκατομῶντο ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν πρῶταν, δίπλα εἰς τὰ αἰωρεθίσια. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν μετεβίβλετο. Τὰ σύννεφα ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν τῶν. Ἄν ἐνίστατο ἐφυσσοῦσε λιγάκι ἀεράκι ἀπὸ τὸ πέλαγος, ἔπαυεν ὁμῶς σχεδὸν αμέσως, καὶ τίποτε δὲν ἐφάνερονεν διὸ θὰ ἐσηχόνετο ἄνεμος τακτικὸς εἴτε ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἴτε ἀπὸ τὴν ξηρὰν.

Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ 27 λεπτά, ἐνθ' αἱ πρῶται λάμπεις τῆς

αὐγῆς ἤρχισαν νὰ λευκαῖον εἰς τὸ ὄριζοντα, ἡ βάρκα ἐδιπλάρωσε μὲ τὸ γύρισμα τοῦ ρεύματος τῆς παλιρροίας καὶ προσέκρουσεν εἰς τὸ σκάφος, τὸ ὅποιον δὲν ἤρχισεν νὰ στραφῆ ἐπ' ἀγκύρας καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρῶτην του πρὸς τὸ πέλαγος. Ἄλλ' οὕτω τότε δὲν ἐτάραξε τὴν νηεμίαν ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἀπὸ τὴν ξηρὰν. Ἐξημέρονα, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ σαλπάρουν ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξαφανίσουν τὰ πτώματα. Προηγουμένως, ὁ Τζῶν Κάρπεντερ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ μήπως

ὄπῃγε κανὲν περιστροφικὸν ρεῦμα μέσῃ εἰς τὸν ὄρμισκον, δυνάμενον νὰ τα κρατήσῃ κοντὰ εἰς τὴν παραλίαν. Κατέβη μὲ τὸν Κόρτην εἰς τὴν βάρκαν καὶ ἐβεβαιώθησαν διὸ τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας δηθῆνε τὰ νερά κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μικρὸν ἄκρωτήριον, τὸ ὅποιον ἔκλειε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὄρμισκου.

Ἡ βάρκα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ὅλα τὰ πτώματα κατεβιβάσθησαν εἰς αὐτήν. Κατόπιν, χάριν περισσοτέρας προφυλάξεως, ἡ βάρκα τα μετέφερεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πλευρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου. Τότε ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης τα ἔρριψαν, ἐν πρὸς ἓν, εἰς τὰ γαλήνια νερά ἀπὸ τὰ ἴποια μόλις ἤκουστο ἐλαφρότατος φλοῖσος. Τὰ πτώματα ἐβούλιαξαν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ πρρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐτράθησαν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ νὰ ἐξαφανισθῶν εἰς τὴν ἀβυσσιν.

καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πλευρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου. Τότε ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης τα ἔρριψαν, ἐν πρὸς ἓν, εἰς τὰ γαλήνια νερά ἀπὸ τὰ ἴποια μόλις ἤκουστο ἐλαφρότατος φλοῖσος. Τὰ πτώματα ἐβούλιαξαν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἀνέβησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ πρρασυρόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐτράθησαν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ νὰ ἐξαφανισθῶν εἰς τὴν ἀβυσσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
 ΤΟ ΤΡΙΤΕΙΟΝ
 «ΓΟΡΓΟΣ»

Ὁ «Γοργός», — μάρκα 450 τόνων, ναυπηγηθὲν ὡς ἐλκόμεν ἤδη εἰς Μπίρκενχενδ, μ π α κ ι ρ ω μ ἔ ν ο εἰς τὰ βρεχάμενα, καὶ κορυμμένον μὲ μπακιρένιες τ ζ α β ἔ τ ε ς, ἐγγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. 1 εἰς τὸν νηογνώμονα «Βέριτας» καὶ φέρων τὴν βρεταννικὴν σημαίαν, — ἦτο ἐτοιμὸς διὰ τὸ τρίτον ταξίδι του.

«Τὰ ἔρριψαν, ἐν πρὸς ἓν, εἰς τὰ γαλήνια νερά.» (Σελ. 73, στήλ. γ')

Καλοτάξιδοι και έχων όλα τα αξιο- παρατήρητα προτερήματα των τεχνι- πλών Ιστιοφόρων, τα οποία είναι γνω- στα με την γενική ονομασίαν κλίππερς, έβασταύσε καλά στα πανιά, και δεν θά έχρημάζετο περισσότερον καιρόν από τρεις εβδομάδας όπως δικνύση την ά- πόστασιν από την 'Ιρλανδίαν έως τις 'Αντίλλας, αν η μπουνάτσα δεν τον έ- κρινε ν' άργοπορήση.

Από το πρώτον άκόμη ταξειδί του, ο «Γοργός» εΐχεν ως κυβερνήτην τον πλοίαρχον Πάξτων και ως ύπαρχον τον ύποπλοίαρχον Δάβις, ως πλήρωμα δε έννά ναύτες, έπαρκές προσωπικόν δηλαδή δια την χειρισμόν Ιστιοφόρου τάσης χωρητικότητος. Κτά τον δεύτε- ρον διάπλεον, από Λίβερπουλ εις Κα- λκούτταν, το προσωπικόν εκείνο είχε μείνη άμετάβλητον: οι ίδιοι άξιωματικοί, οι ίδιοι ναύται. Το ίδιο είχε μείνη και δια το ταξειδι μεταξυ Εδωάκης και 'Αμερικης. Ο πλοίαρχος Πάξτων ήτο λαμπρός ναυτικός, εύσυνείδητος και φρόνιμος, τας καλλιτέρας δε συστάσεις είχε λάβη δι' αυτον η κυρία Σέιμουρ. Οι νεαροί άριστοι και ο Μέντωρ των θα εύρισκαν εις τον «Γοργόν» όλας τας αναπαύσεις και όλην την ασφάλειαν δια την έκδρομήν των εις τας 'Αντί- λας.

Δυστυχώς ο «Γοργός» δεν είχε πλέον κυβερνήτην τον πλοίαρχον Πάξτων. Το πλήρωμά του είχε σφαγή εις το άγκυροδόλιον του όρμισκου Φάρμαρ. Το πλοϊον ευρίσκειτο υπό την κατοχήν των πειρατών του «Χάλιφαξ».

Μόλις έφρξεν η αύγή, ο Χάρρης Μάρκελ και ο Τζών Κάρπεντερ εζήτα- σαν λεπτομερώς το πλοϊον, το όποϊον είχαν κυριεύσει εξ έφθου. Με το πρώ- τον βλέμμα ανεγνώρισαν τας ναυτικας άρετας του; είδαν ότι ήτο μακρόστενον (στελλάδο), ότι είχε προπέτσειαν (λάν- τσό) εις την πρόωρον και την πρόμνην, ότι τα κατάρτια του ήσαν ύψηλά και αι σταυρώσεις του μεγάλαι, ότι είχε πολυ βύθισμα (έτραθυσοσ πολλά νερά) και ότι συνεπώς ήδύνατο ν' απλώση μεγάλην Ιστιοφορίαν. Αν έφρευγεν από τας έννεα το βράδυ, με λίγο αεράκι, θα ήμπορούσε να περάση το κανάλι του 'Αγίου Γεωργίου την νύκτα, και θα έ- ξημερόνετο εις άπόστασιν τριάκοντα μιλίων από τας ακτάς της 'Ιρλανδίας...

Την αύγήν, ο ουρανός ήτο άκόμη σκεπασμένος με έκείνα τα χαμηλά σύννε- φα, η μάλλον με τα ράκη της άμίχλης, τα όποια και ο ελαφρότερος άνεμος ή- δύνάτο να διαλύση έντός όλίγων λεπτάν της ώρας. Ένωσεται ότι, αφού ήτο ά- δυνάτος η άπαρσις, ο Χάρρης Μάρκελ έπροτίμα να διαρκέση πολυ άκόμη η άμίχλη δια να μη φαίνεται το πλοϊον εις το άγκυροδόλιον του.

Δεν συνέβη έμωσ αυτό. Κατά τας έπτά, χωρίς να φυσήση κνη ή ούτε από την ξηραν ούτε από το πέλαγος, οι άτμοί εκείνοι ήρχισαν να διαλύονται υπό την επίδρασιν των ήλιακων ακτίνων. Η ήμερα προηγέλλετο θερμή άνεμος δεν θα έπνεε δια να την δροσίση. Μετ' όλίγον ο κόλπος όλος άπεκλύθη έντε- λώς.

Εις άπόστασιν δύο μιλίων από τον όρμισκον Φάρμαρ, εζήτη όλον το πανό- ραμα του λιμένος της Κουϊνστάου, και κατοπίη, άκόμη προς το βάθος, τα πρώτα σπιτι της πλέως. Έμπρός εις τον λιμένα εφείνοντο άρκετά Ιστιοφόρα άραγμένα εδω κ' εκεί, περιμένοντά, τα περισσότερα, πότε να σηκωθ η άνεμος δια να σηκώσουν τας άγκύρας των.

'Ανήσυχοι, ο Τζών Κάρπεντερ, ο Κόρτης και οι λοιποί είχαν συναχθ η εκείνην την στιγμήν γύρω εις τον Χάρ- ρην Μάρκελ. 'Ετρεμαν και εφοβούντο μήπως η άστυνομία έλθη και τους συλ- λάβη μετα εις τον «Γοργόν». Δεν έπε- ρίμεναν παρά έν πρόσταγμα του άρχη- γου των δια να κατεβάσουν μερικά τρέ- φιμα εις την βάρκα. Έβλογάριαζαν να έβγουν εις την άμμώδη παραλίαν, εις το βάθος του όρμισκου, και από εκεί να κρυφθουν εις τα δάση της έξοχης.

'Αλλά εις την σχετικην ερώτησιν του ναυκλήρου, ο Χάρρης Μάρκελ πε- ριωρίσθη ν' απαντήση:

— Καλά είμαστε μέσα στο καράβι! Οι άνθρωποι του είχαν πεκοίθησιν εις αυτόν, και δεν ήρώτησαν περισσό- τερα. Ο Χάρρης Μάρκελ θα είχε βε- βαιώς τους λόγους του δια να δώση έ- κείνην την απάντησιν.

'Εν τοσούτω εις την κόλπον ήρχισε κάποια κίνησις. Τα Ιστιοφόρα έμειναν ακίνητα, άλλ' άρκετά άτημόπλοια έση- κωναν τας άγκύρας των. Πέντε η εξ άτμάκαται επήγαιναν από το έν εις το άλλο, έπέστρεφαν εις τον λιμένα η έ- ξήρχοντο από αυτόν, άφίνουσαι όπισθεν των μακρυ ήλην από άφρόν. Καμμία άλλως τε δεν διηυθύνετο προς τον έρ- μισκον Φάρμαρ. Έπομένως κανένα φόβον δεν είχαν όστι έμεναν εις τον «Γοργόν».

Κατά τας όκτώ όμως, νέα εδίδθη ά- φορμή ν' ανησυχήσουν.

'Εν άτμόπλοϊον είχαν εισέλθη εις τον κόλπον και έπλεον ανοικτά από τον όρμισκον Φάρμαρ, όταν εξαφνα έστρε- ψε δεξιά, ως να εζητούσε ν' άγκυρο- βολήση κοντά εις τον «Γοργόν». Το άτμόπλοϊον αυτό, με την άγγλικην ση- μαίαν κυματίζουσαν εις το κέρασ του: έπιδρόμου, ήτο έν από έκείνα τα με- γάλα φορτηγά, τα όποια αφού μεταφέ- ρουν γαιάνθηρκα εις τας άγγλικας ά- ποικιας, επιστρέφουν φορτωμένα με σι- τάρη η με μετάλλευμα νικελ.

Είχε κάμη η ρεμα την μηχανήν του και έπλησίαζε προς τον «Γοργόν». 'Όταν έφθασεν εις άπόστασιν έκατον περίπου μέτρων, η «Κογκόρδια»—αυτό το όνομα εφείνετο εις την πρόωρον του— έκαμε κ ρ α τ ε ι. 'Αλλά το πλήρωμά της δεν έκαμνε καμμίαν έτοιμασίαν δια ν' άγκυροβολήση.

Τι ήθελε λοιπόν ο κυβερνήτης της «Κογκόρδιας», και ποϊον λόγον είχεν αυτή η μανούβρα; Είχε σχέσις άρα γε με τον πλοίαρχον Πάξτων και ήθελε να του όμιλήση; θά κατέβαζε λοιπόν καμμία βάρκα του εις την θάλασαν και θα ήρχετο μέσα εις το Ιστιοφόρον;

Εύκολα φντάζεσθε την άγωνίαν, η όποια έκυριεύσε τον Χάρρη Μάρκελ, τον Τζών Κάρπεντερ, τον Κόρτην και τους συνένδοχους των. Βεβαίως προτιμώ- τερον ήτο να έγκαταλείφουν το πλοϊον την νύκτα, αφού δεν είχαν κατορθώση να σαλπάρουν, προτιμώτερον ήτο να σκορπισθουν εις την έξοχην και να φθά- σουν εις κανέν μέρος ασφαλέτερον από τα περιχώρα της Κουϊνστάου, όπου οι άστυφύλακες είχαν τεθη εις κίνησιν δια να εύρουν τα ίχνη των φυγάδων...

Τώρα πλέον, ήτο πολυ άργά.

'Όπωςδήποτε, ο Χάρρης Μάρκελ έλα- βε το προφυλακτικόν μέτρον να μη φα- νη επάνω εις το κάσσαρο, και εστάθη εις την θύραν του καρρ εις τρόπον ώστε να κρύπτεται όπισθεν των αιορωθεσίων.

Την στιγμήν εκείνην εφώναζεν ένας ναύτης της «Κογκόρδιας»:

— Αι!... απ' τον «Γοργό»!

Ο καπετάνιος εινε μέσα;

Εις την ερώτησιν αυτήν, ο Χάρρης Μάρκελ δεν έσπευσε ν' απαντήση. Καμμία άμφιβολή δεν έμενε. Με τον πλοίαρχον Πάξτων είχε δασολήφιας η «Κογκόρδια».

'Αλλά σχεδόν άμέσως, η εξής δευτέ- ρα ερώτησις εξαπατάλη με την τρόμπα —Μαρίνα:

— Ποίος κυβερνά τον «Γοργόν»;

(«Έπεται συνέχεια») Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΔΑΝΔΗΣ

Πρό πολλών ετών, όταν ο σημερινός βασιλεύς της 'Αγγλίας Έδουάρδος, — διάδοχος άκίμη του άγγλικού θρόνου και φέρων τον τίτλον του πρίγκιπος της Ουαλλίας, — έπισκέφθη δια πρώτην φο- ράν τας 'Ινδίας, τον συνάδευεν εις το ταξειδι του ο διάσημος 'Αγγλος άνταπο- κριτής Ουάλλιαμ Ρώσελ.

Ο πρίγκιψ με την ακολουθίαν του έπέρασαν... και από τας 'Αθήνας, και έπιλοξενήθησαν εις τα άνάκτορα του βασιλέως Γεωργίου. Ένα βράδυ, η Αυτού Μεγαλειότης ειπεν εις τον κ. Ρώσελ ότι έπαθόμεν να

τον συναντήση την άλλην ήμέραν το πρωί εις τον βασιλικόν κήπον, δια να συνο- μιλήσουν, ώρισε δε ως ώραν συνεντεύξεως την έκτην άκριδώς. 'Όταν όμως ο κ. Ρώσελ έπηγεν εις το δωμάτιόν του, δεν κατώρθωσε να κοιμηθ η από τα κουνού- πια, και έφανεσε ένα ζευγάρι μεγάλα άσπρα σουβιδάκια γάντια, δια να προφυ- λάξη τουλάχιστον τα χέρια του από τα κεντήματά των. Το πρωί άργησε να εξυ- πνήση, και είδε τον βασιλέα που έστέκε- το παρα την κλίνην του. Έσπευσεν ά- μέσως να ζητήση συγγνώμην, και να έν- δυθ η δια να καταβ η εις τον κήπον, όπου είχε προγηθ η ο βασιλεύς.

Μετα δύο ώρας, εις το πρόγευμα, ο βασιλεύς ειπε προς την βασίλισσαν μει- διών και ορίπτων έμφαντικόν βλέμμα προς τον ανταποκριτήν:

— Από όλους τους θανθ ήδες (κοιμψουμένους), που είδα έως τώρα, ο δόκτωρ Ρώσελ εινε ο μεγαλειότερος. διότι κοιμάται με άσπρα γάντια!

Η ΑΚΤΙΝΟΥΛΑ

Μιά χρυσόφειγγη ακτινούλα. Σάν έχρασε η αυγούλα, 'Απ' τον 'Ηλιο πήρε φόρα και κατέβηκε, τέτη γη. Για να μάθ η, στήσαν ώρα Να ένυπνήση ποίος άργεί.

Κύλησε απ' τα κορφοβούνια και κατέβηκε στον κάμπο. — 'Τώρα μέσ'τά σπότη θάμπω.— Είπε, κ' έφεξε στην κούνια Που έκοιμάταν η Λιλή. Κι' άρχισε να της μιλή:

— «Σήκω, σήκω, κοριτάκι!» — Κ' η Λιλή τα μάτια άνοιγει: — «Μπα! καλώς μου το άκτινάκι!» και της στέλνει δυό φιλιά. Κ' η ακτινούλα πριν να φύγη της χρυσώνει τα μαλλιά.

Κ' ύστερα έλαμψε στα κρίνα Που είχαν την αύγήν άνθιση. Κ' έκαμε την καρδέρινα Ζωηρά να κελαϊδήση, Κ' έπαίξε μεσ'το γυαλό Με το κύμα το τρελό.

Παντού έσοκόρπισε φιλακιά Στα παιδιά, στα πρόβατάρια, και στο μνήμα μιας παιδούλας Με τον ξύλινο σταυρό, και στην πλώρη μιας βαρκούλας Μέσα στο άλμυρο νερό...

'Ετρεξε, έτρεξε όλη μέρα, Κ' ύστερα κατά το βράδυ, Πριν την πιάση το σκοτάδι, 'Ο 'Ηλιος φώναζε από πέρα: — «Έλα πιά να κοιμηθ η!» Κ' ειπε η ακτινούλα: — «Ευθύς!»

— «Καληνύχτα σου, ακτινούλα! — Καληνύχτα σου, άμορφούλα! — Και να μάς ελάνθησ η πάλι, — Με χαρούμενη καρδιά!» — Της φωνάζαν οι μεγάλοι, της φωνάζαν τα παιδιά.

ΜΙΜΗΣ ΓΕΜΗΝΟΣ

ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΡΧΕΙ κάπου ένα κομμάτι, του έποϊου το τε- λευτατον συρ- τάρι άποτελει το πλέον ά- φαντασιον σύμφυ- μα και το πλέον παράξενον θεάμα. Φαντασθήτε ένα κυκλώ- να από συντρίμματα παντοειδή και από μέ- λη... ανθρώπινα, φύρ- δη-μίγηδη, χωρίς αρ- τήν και χωρίς τέλος.

Εδω ένα χέρι χωρίς δάκτυλα, εκει μία κνήμη χωρίς πόδι, εκει ένα κομμάτι κρέκλας, ένας τρο- χος άμαξιού, δυό μάτια χυμένα, ένα κεφάλι χωρίς μαλλιά, κάτι μαλλιά χω- ρίς κεφάλι, ένα κεφάλι χωρίς μύτη, έ- νας κορμός άχειρος, ένα μαξιλαράκι κου- ρελιασμένο, ένα καπελάκι ξεσχισμένο... Το συρτάρι αυτό του κομπού δεν ά- νοίγεται, παρά μόνον όσάκις πρόκειται να πλουτισθ η ή φρικιώδης συλλογή του με νέα συντρίμματα και με νέα μέλη. Το πε- διον της μάχης, εύθυσ μετά την μάχην, δεν πιστεύω να παρουσιάζη τόση φοβερήν εικόνα. Νομίζεις ότι άγέλη μαυροσκύ- λων λυσσαλέων επέπεσαν εξαφνα ένα- τιον κάποιου ώραιου μικροκόσμου, και τον ασχήμεσε τόσον έλεεινά, και τον με- τέβλεν εις έρείπια άμορφα αϊκρόβιατα.

Τι περιέχει επί τέλους αυτό το συρτά- ρι; Είνε χειρουργείον; Ανατομείον; Σταθμός των Πρώτων Βοηθειών; Νε- κροθήκη; Τίποτε από αυτά. Είνε άπλού- στατα το συρτάρι, εις το όποϊον φυλά- γονται... τα σπασμένα παιγνίδια της Μπεμπέκα! Τα ανθρώπινα έκείνα μέ- λη εινε από κούκλας, και τα συντρίμ- ματα από σκεύη και έπιπλα κουκλών...

Η κληή μητέρα τα φυλάγει εκει, ίσως διότι έχει την ιδέαν ότι δεν εινε άκόμη όλος διάλος άχρηστ η. ίσως δια να τα δώση κάποτε εις τον τεχνίτην να τα συγ- κολλήση, ίσως δια να τα δώση εις την Μπεμπέκαν την ίδιαν, όταν θα μεγαλώ- ση όλίγον, όταν το ένστικτον της κατα- στροφής, το νηπιτικόν, θα διαδεχθ η το ένστικτον της έπανορθώσεως και της δη- μιουργίας. 'Ισως τότε τα μαλλιά θα έ- πανεύρουν το κεφλάκι και θα κολλη- θουν επάνω του με όλίγην γόμαν... ίσως ο κορμός θα ένωθ η με τα χερά- κια του, και τα δάκτυλα με το χεράκι, και το άμαξάκι με τον τροχόν του, και το κρεβατάκι με το μαξιλαράκι του...

'Αλλά — συλλογίζομαι, — πόσος και- ρός θα περάση άκόμη δι' αυτό! Η Μπε- πέκα μόλις εινε δύο ετών, και το έν- στικτον της καταστροφής βασιλεύει εις όλην του την ισχύν, και θα βασιλεύση άκόμη πολυ. Ευτυχώς που το συρτάρι εινε μεγάλο και δεν εγένεσεν άκόμη, διότι άλλώς θα ήτο άνάγκη να χρησιμο- ποιηθ η και το παραπάνω, δια τα μέλλον- τα συντρίμματα και μέλη... Τώρα η μεγαλύτερα ευνοία που είμπορεί να χα- ρίστη η Μπεμπέκα εις το πλέον αγαπη- μένο της παιγνίδι, εινε να το μεταβάλη εις έρείπια έντός πέντε λεπτάν της ώρας. Και όμως δεν περιγράφεται η χαρά της όταν της χαρίζουν μίαν ώραιαν κούκλαν! Θά την πάη, θα την χερσίφη, θα της κάμη χίλια γάδικα, και έπειτα θα την ά- νοίτση... (διότι, δια την Μπεμπέκαν, όλα τα πράγματα άνοίγουν σαν τα κου- τιά.) Θά της βγάλη το καπέλο, θα της βγάλη... τα μαλλιά... το χέρι... το πό- δι... και πάσι λέωντας. 'Επειτά την πε- τά... οστε γυρίζει να την ξηναθ η. Και η κούκλα, με τα κινητά της πλέον μέλη, θα τεθη εις άποστρατίαν και θα φυλαχθ η εις το συρτάρι. Και αυτό γίνεται πάν- ποτε. Καμμία τιμωρία δεν ισχύει. Και η μετάνοια έπειτα εινε τόσον μικρά! Η Μπεμπέκα άρκείται να κ α τ σ ο υ φ ι ά σ η προς στιγμήν, και να συμβουλευθ η ν τ ο υ ς δια να περάση το βα β α της κούκλας.

Μα διατί άρα γε η Μπεμπέκα να τα σπάνη να τα χαλά δια; Διότι, αν την άρίτης εξαφνα μόνην εις ένα δωμάτιον, εινε έκανη να κάμη ζημίαν, έντός ενός τετάρτου της ώρας, κ' εγώ δεν ηξέυρω πόσων δρχυμών;

Δεν έχει διατί. Είνε το ένστικ- τον της καταστροφής. Το άλογον, το άασκπον αυτό ένστικτον, μόνον άργότε- ρα θα έχη τον λόγον του, την δικαιο- λογίαν του. Άμα μεγαλώση άκόμη η Μπεμπέκα, θα χαλά τα παιγνίδια της από περιέργειαν, δια να ιδ η τι έ- χου ν με σ α. Και πόσον άκόμη και- ρόν θα διαρκέση αυτό το δικαιολογημέ- νον, το τελειοποιημένον ένστικτον της καταστροφής! Ένωθυθήτε έως ποίαν ήλιότητα εχgate και σεις την μανίαν να σπάζετε, να καταστρέφετε, δια να ιδ η- τε τί εινε μέσα! Καίμενα κιβώτια με μουσικήν, καίμενα παιγνίδια μηχανικά, καίμενα ωρολόγια του πατέρα!... Τί έτραβήξατε και τί θα τραβήξατε από τους μικρούς αυτούς καταστροφεύς, από τους μικροσκοπικούς αυτούς 'Ατίλλας και Ταμπεράνους, που λέγεται παιδιά!...

Το ένστικτο της καταστροφής εινε ά- σχυρόν... επίμεν η, άντέχει. Πόσα μεγά- λα παιδιά δεν το έχουν άκόμη! Ποίος ει- ζεύρει μήπως και κανείς απ' αυτούς που διαβάουν τώρα την έπιστολήν μου, δεν έχλασε πρό όλίγου κανένα εύμορπον πρήγμα, δια να ιδ η πώς ήτο μέσα!... Σας άσπάζομαι ΦΙΛΑΘΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 68)

Ὁ παπᾶ-Ἀνθίμος μ' ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ μοῦ ἐχάιδε· τὰ μάλ' ἔλα μὲ τὸ παχουλὸ χέρι του, ποῦ εἶνε σὰν χέρι κυρίας.

—Ναί, Μάρθα μου, τὸ ἤξευρα, ἐπάνω-κάτω. . . Δὲν ὑπέθετα ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφραξις τοῦ πατέρου θὰ σ' ἐκαμνε νὰ λυπηθῆς τόσο. . . Ἡ κυρία Μαντάρη εἶνε τόσο καλὴ, ὥστε ἔλοι οἱ φίλοι σας ἐχάρησαν, κυρίως διὰ σέ που θὰ ἀποκτήσης δευτέραν μητέρα. Ἐγὼ μάλιστα ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἀγαποῦσα, Μάρθα, μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά.

—Μὰ βέβαια, γέροντά μου, τὴν ἀγαπᾶ. . . τὴν ἀγαπᾶ πολὺ· δὲν θέλω ὅμως νὰ πάρῃ τὸν μπαμπᾶ μου· ἐγὼ τὸν μπαμπᾶ μου τὸν θελω μονάχα δικό μου!

—Ὡ! καϊμένη Μάρθα μου, ὀριεῖς, τώρα σὰν παιδί ἐγωῖσττικὸ καὶ χαιδεμένο, σὰν ν' ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου γιὰ τὸν ἐαυτό σου, καὶ ὄχι δὲν εἶνε πατέρας σου. . . Καὶ εἰπὶτα, ἄδικα κατηγορεῖς τὴν φιλοστοργίαν του· ἂν σκοπεύῃ νὰ ξαναπαρθεῖ, θὰ τὸ κάμῃ πρὸς χάριν σου, διὰ νὰ ζῆς περισσότερο εὐτυχισμένη καὶ διὰ νὰ λάβῃς καλλιτέραν ἀνατροφήν. Τὸ εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς μένα, καὶ, ἂν τὸν ἀκουῖς μὲ τὸ τρόπο τοῦ εἶπε, ποτὲ δὲν θὰ ἔλεγες ὅτι δὲν σε ἀγαπᾷ. «Ἡ κόρη μου, εἶπε, θὰ ἔχη περιουσίαν, ὅταν μεγαλώσῃ, ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ χωρὶς μητέρα, χωρὶς μίαν γυναῖκα διὰ νὰ ἐπαγορευθῇ εἰς τὰ νεανικά της ἔτη καὶ νὰ τὴν ἔδηγῃ πρὸς τὸ καλόν; Ἐγὼ ἀναγκάζομαι, ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας μου, ν' ἀπουσιάζω ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ, καὶ νὰ τὴν ἀφίνω μόνην. Καμία ἄλλη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρίαν Μαντάρη, δὲν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα ποῦ τῆς ἐπῆρε ὁ Θεός. . . Ὡς τὴν ἀγαπᾷ, τὴν κόρη μου, ὅπως ἐγὼ θ' ἀγαπᾶ τὸν Κίμωνα, καὶ ἐγὼ θὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τὸν υἱόν της, ὅπως αὐτὴ θὰ εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν κόρην μου. . .» Λοιπόν, καλὸ μου κορίτσι, νὰ τὴν σκεφθῆς καλὰ ὅλα αὐτά. Συλλογίσου διὰ αὐτὸ που κάμνει ὁ πατέρας σου, τὸ κάμνει πρὸς χάριν σου μόνον, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσῃς. Μοῦ τὸ ὑπέσχεσαι, Μάρθα μου;

—Ναί, ἀπήνησα μὲ σιγανὴν φωνήν, καὶ ὁ παπᾶ-Ἀνθίμος ἔφυγε. Μὲ εἶχε ἡσυχάστῃ ὀπωδήποτε. Κα-

τέθηκα τότε διὰ νὰ δεικνῆσω, ἀφ' οὗ ἔπλυνα τὰ μάτια μου ποῦ ἦσαν κτακτικῶς κινῶν.

Ὁ μπαμπᾶς ἦτο στὸ τραπέζι· ἐπέστρεφεν ἀπὸ ἐκ εἰ. Μ' ἐρώτησε πῶς ἐπέρασεν τὸ ἀπόγευμα, καὶ μοῦ ὠμίλησε διὰ τὴν κυρίαν Μαντάρη καὶ τὸν Κίμωνα· μοῦ εἶπε ὅτι μ' ἐπερίμεναν καὶ ἦσαν στενοχωρημένοι που δὲν με εἶδαν. Δὲν ἐκρατήθηκα πλέον, καὶ ἐκρεμάσθηκα ἀπὸ τὸν λαιμόν μου, καὶ εἶπα. . . δὲν θυμοῦμαι πιά τί ἀκριβῶς τοῦ εἶπα, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἐλησμόνητα ἐντέλως τὰς συμβουλὰς τοῦ παπᾶ, καὶ ὑπέφερα πᾶρα πολὺ, διότι ὁ πατέρας μου ἔγινε κατακίτρινος καὶ μ' ἐκύτταξε μ' ἓνα ὕψος τόσο λυπημένο, μὲ τόσο λυπημένο!

«Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἐφίλησα.» (Σελ. 77, στήλ. 6')

—Καλὴ μου κόρη, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους, δὲν εἰσεύρεις πόσο με κάμνετε καὶ λυποῦμαι. Δὲν τοῦ ἐπερίμενα καθόλου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἐνόμιζα ἀπ' ἐναντίας ὅτι θὰ ἐπετοῦσες ἀπὸ τὴν χαρὰ σου! Μείνε ὅμως ἡσυχῇ, Μάρθα μου· δὲν θίλω νὰ γίνωμι ἀφορμὴ νὰ κλιεῖς ἐστὶ ἐσὺ εἶσαι ἡ μεγαλύτερη μου ἀγάπη, καὶ θὰ θυσιάσω γιὰ σένα κάθε ἄλλο αἰσθημα· θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα, δ,τι εἶχα ὀνειρευθῆ. . .

Καὶ ἔφυγε, ἀφ' οὗ μ' ἐφίλησε μὲ ὕψος πολὺ λυπημένο. Μὲ ἄφισε μόνην. Ἐπρεπε νὰ μείνω εὐχαριστημένη ἀπὸ δ,τι μοῦ εἶπε, καὶ ἔμωσ δὲν ἤμουν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουα τὴν φωνὴν τῆς μητέρας μου, νὰ μου λέγῃ πῶς εἶχα ἄδικο καὶ πῶς δὲν ἤξευρα ν' ἀγαπᾶ ἐκεῖνους ποῦ μ' ἀγαποῦν.

17 Ἰουτίου.

Σήμερα ἐξόπνησα πολὺ λυπημένη,

πολὺ περισσότερο πᾶρα χθές, διότι χθές ὑπέφερα διὰ τὸν ἐαυτόν μου, ἐνῶ σήμερα ὑποφέρω διὰ τὸν μπαμπᾶ. Μὲ τύπτει ἡ συνείδησίς μου. Ἐκάθησα καὶ ἐσυλλογίσθηκα τὰ ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ παπᾶ-Ἀνθίμος. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀγαπᾶ πολὺ τὴν κυρίαν Μαντάρη καὶ ὅτι θὰ ἐξούσαμεν εὐτυχεῖς ὅλοι μαζί. Εἶνε ἀλήθεια ἐπίσης ὅτι ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς μου ὑποφέρει ἀπὸ τὴν μοναξιά καὶ πῶς εἶνε πολὺ μονότονος καὶ ἀχαρὶς ὁ βίος του μ' ἐμένω, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω σοβαρὰ, ποῦ παῖζω ὅλην ἡμέραν κοιμώμαι τὸ βράδυ, ὅταν ἔρχεται στὸ σπίτι. Τέλος πάντων ἔδωκα τὰ πρᾶγματα πολὺ διαφορετικὰ πᾶρα πρὶν ἤμουν καταλυπημένη, καὶ ἐσυλλογίζομαι ὅτι ὅλοι ἦσαν δυστυχ. Ἐξ αἰτίας μου.

Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐξέκινησα δὲν τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, ὅταν, εἰς τὸν δρόμον, βλέπω τὸν Κίμωνα μὲ τὰ βιβλία του.

—Καλημέρα, Μάρθα.

—Καλημέρα, Κίμων. . . Θέλω νὰ σου μιλήσω. Ἐρχεσαι μαζί μου τὸ σπίτι μας;

—Ἐγυρίσαμε πίσω, καὶ ἐκαθίσσαμε μόνον στὸ σαλόνι.

—Μήπως τὸ ξερίεις; τὸν ἠρώτησα.

—Ναί, Μάρθα μου. Ἡ μαμμά σήμερα τὸ πρῶν μοῦ τα εἶπεν ὅλα, καὶ ἐλυπηθῆκα πολὺ. Καὶ ἐγὼ που εἶχα τόσο χαρὰ, πῶς θὰ σ' ἐκαμνε ἀδελφὴ μου!

—Ὡ! Κίμων, τὸ ξερίεις πῶς σ' ἀγαπᾶ. Μὰ εἰσεῖνα λοιπόν δὲν σε μέλει καθόλου, νὰ μου δώσης τὴ μαμμά σου;

—Μὰ, ὄχι. Μάρθα μου, ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε καλλίτερα, καί. . . ὅλοι μας. Μείνε ὅμως ἡσυχῇ, καὶ αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ· θὰ χωρισθοῦμε τώρα, καὶ δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε ποτὲ πιά. . .

Ἐγὼ ἄρχισα τὰ κλάμματα.

—Ὅχι, Κίμων, μὴ μου λές αὐτὰ τὰ πρᾶγματα· μὲ κάμνετε καὶ ὑπερφύω πολὺ. Πρέπει ὅλα νὰ διορθωθοῦν, καὶ τὸ μέσον ἐγὼ θὰ τὸ εὑρω. Πρῶτα ὅμως, πῆς μου τί συνέβη καὶ τί ξερίεις.

—Νά, λοιπόν: χθές τὸ βράδυ, ἐγὼ ἐκοιμώμουν στὸ δωμάτιό μου, ποῦ εἶνε δίπλα στὸ σαλονάκι, ὅταν ἔξαφνα μ' ἐξόπνησαν κατὶ ὀμιλίας καὶ κλάμματα.

Ἐγνώρισα τὴ φωνὴ τῆς μαμμάς μου, τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ τῆς γιαιγιᾶς. Ὁ μπαμπᾶς σου ἔλεγε:

«—Ἄς περιμεῖνωμε. . . ἴσως μὲ τὸν καιρὸ ἀλλάξῃ ἰδέες καὶ τῆς περάσῃ ἡ πρώτη ἐντόπισις. . .

«Καὶ ἡ μαμμά ἔλεγε:

«—Ἄ! ὄχι! ποτὲ! ποτὲ χωρὶς τὴν βέλγησίν της. Πρὸ παντός, πρέπει νὰ

συλλογισθῆτε τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης σας, ὅπως καὶ ἐγὼ συλλογίζομαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ παιδιοῦ μου· πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὰ πάντα πρὸς χάριν των. . . Ἐλλείψαν τὴν πόρτα, καὶ ἐμένα, μὲ ξαναπῆρε ὁ ὕπνος. Σήμερα τὸ πρῶν, καθὼς ἐξόπνησα, εἶδα τὴ μαμμά συμμεμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου· ἦτον κατὰ κλίτην καὶ τὰ μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Τὴν ἐρώτησα γιὰ τὴν ἔκλαιγε, καὶ μοῦ τα εἶπεν ὅλα· μοῦ εἶπε πῶς ἦτον ἀποφασισμένος ὁ γάμος μὲ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ γίνῃ.

«—Ἐσὺ, δὲν θὰ λυπόταν ἂν ἐγένετο αὐτὸς ὁ γάμος, εἶσαι δὲν εἶνε. Κίμων; εἶσαι, θὰ τὴν ἀγαποῦσες, καὶ τὴ Μάρθα καὶ τὸν πατέρα της! —μοῦ ἔλεγε.

«—Ὡ! ναί, μαμμά μου.

«—Τὴν καϊμένην τὴ μικρούλα! ἐπρόσθεσε, καὶ ἐγὼ τὴν εἶχα καὶ ὅλας σὰν κόρη μου, καὶ ἐπίστευα ὅτι καὶ αὐτὴ μ' ἐσυμπαθοῦσε. . .»

Ὁ Κίμων ἐσιώπησε· ἐγὼ ἔλλαθα ἀκόμα.

—Ἄκουσε. τοῦ εἶπα, μὲ νομίζεις πολὺ κακιὰ, βέβαια· μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ τα διορθώσω ὅλα. Ἐπειδὴ ὅμως ποτὲ δὲν θὰ τολμησῶ νὰ ξεστομίσω τί ἔχω στὴν καρδίαν μου, θὰ καθίσω καὶ θὰ γράψω ἓνα γράμμα στὴ μαμμά σου καὶ ἄλλο ἓνα στὸν μπαμπᾶ. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ χωρισθοῦμε ποτὲ, καὶ ὅλοι θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι. . .

—Μὰ, καλέ, τὸ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ἦσόν καλὴ καὶ πῶς μας ἀγαποῦσες! ἐφώνησεν ὁ Κίμων.

Ἐφυγεν ὁλος χαρὰ· καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἐκάθησα νὰ γράψω τὰ γράμματα. Ἐνῶ τα ἔγραφα, ὅλοι οἱ κακοὶ μου διαλογοῖσμοι ἔφυγαν ἕνας-ἕνας διὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν. Εἶπα δ,τι εἶχα στὸ μυαλό μου καὶ στὴν καρδίαν μου· κατόπιν ἔστειλα μὲ τὴν Ἀννέττα τὸ γράμμα τῆς κυρίας Μαντάρη, καὶ ἐπῆγα μόνη μου καὶ ἔβαλα τὸ γράμμα τοῦ μπαμπᾶ ἐπάνω στὸ τραπέζι του.

18 Ἰουτίου.

Ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς μου! τί χαρὰ που ἐπῆρε! Ἦλθε κοντά μου, καὶ μοῦ εἶπε καὶ τοῦ εἶπα, ὦρε! Ἐκάμωμε ἓνα σωρὸ σχέδια, καὶ εἶδε καθαρά ὅτι ἤμουν ἀληθινὰ εὐχαριστημένη. Ἀφ' οὗ ἐφάγαμε τὸ μεσημέρι, τοῦ εἶπα:

—Τώρα, πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε.

Ἐκατάλαβε τί ἤθελα νὰ εἶπῶ, καὶ ἐφύγαμε μαζί ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ἡ κυρία Μαντάρη ἦτο στὸ σαλόνι τῆς τὴν εὐρήκα πολὺ ἀλλαγμένη στὸ πρόσωπον (καὶ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγὼ), ἀλλὰ μόλις μας εἶδε, μοῦ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της.

—Ἀφῆστέ μες μόνες, εἶπε στὸν μπαμπᾶ καὶ στὸν Κίμωνα.

Μ' ἔβαλε τότε καὶ ἐκάθησα κοντά της, καὶ μοῦ εἶπε ἄπειρα τρυφερὰ καὶ εὐμορ-

φα λογάκια, ποῦ δὲν θὰ τα ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

—Μὴν πιστεύεις, κόρη μου, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ τέλος, ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ ἀντικαταστήσω τὴν ἀγαπημένην σου μητέρα, ὅτε νὰ σε κάμω νὰ τὴν λησμονήσῃς. Ὡς τὴν διαδεχθῶ μόνον, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμα τῆς κοντά σου καὶ κοντὰ στὸν πατέρα σου· θέλω ὅμως νὰ τὴν ἐνθυμῆσθε καὶ νὰ τιμᾶτε πάντοτε τὴν μνήμην της, ὅπως θὰ τὴν τιμᾶ καὶ ἐγὼ.

Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἐφίλησα, καὶ τῆς ὑπέσχεθην εὐκρινῶς καὶ μ' ὀλη τὴν καρδίαν μου ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε δι' αὐτὴν κόρη ἀφωσιωμένη.

20 Ἰουτίου.

Ἡ εὐτυχία μας ὅσον πηγαίνει καὶ αὐξάνει. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ κυρία Μαντάρη ὅλο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Κίμωνα φροντίζουν. Ἡ γρηὴ γιαιγιὰ τοῦ Κίμωνος πᾶσι νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς, καὶ ἐξανάμωσε!

Σήμερα ἡ κυρία Μαντάρη ἠθέλησε νὰ πᾶμε ἐξω μόνες· δὲν ἤξευρα ποῦ ἦθελε νὰ με ὀδηγήσῃ. Ἐπήγαμε εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἐγονάτισε στὸ μνημα τῆς μητέρας μου, καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινε προσευχομένη.

—Τῆς ὑπέσχεθην, μοῦ εἶπεν ὅταν ἐσηκώθη, ὅτι θὰ εἶμαι σύντροφος καὶ ὀδηγός τῆς νεότητός σου, καὶ ὅτι θὰ σ' ἀγαπᾶ ὅπως θὰ σ' ἀγαποῦσε ἡ ἰδία, καλὴ μου κόρη.

Εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια καλὴ μου κόρη· μὲ τὴν γλύκα, μὲ τὴν τρυφερότητα, ὡς ἔμεινε ἡλθάν-δύκρυα στὰ μάτια· ἐκατάλαβα ὅτι θὰ εἶνε ἀληθινὴ μητέρα γιὰ μένα, καὶ τὴν ἀγαπᾶ μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη. Εἶμαι βέβαια πως δὲν ζηλεύει ἡ μαμμά μου· ὅσοι εὐρίσκονται στὸν οὐρανὸ δὲν ζηλεύουν· ἡ ζήλεια εἶνε γιὰ τὰ ἀσυλλόγιστα κορίτσια σὰν καὶ ἐμένα· ἐκεῖνη ὅμως, ποῦ εἶνε ἀγιασμένη ἡ ψυχὴ της, μᾶς βλέπει καὶ χαίρεται διὰ τὴν εὐτυχίαν ὄλων μας.

5 Ἰουλίου.

Δὲν εὐρίσκω πλέον καιρὸν οὔτε τὸ ἡμερολόγιόν μου νὰ γράψω· τόσο εὐχά-

ριστα καὶ μὲ τόσα πρᾶγματα περὶ τὴν ζωὴν μου. Οὔτε κάθωμι καθόλου στὸ σπίτι μας· ἡ κυρία Μαντάρη μᾶς βάζει καὶ μελετοῦμε, καὶ μᾶς διδάσκει ὕστερα. Καὶ ὁ μπαμπᾶς που γελᾷ τώρα ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ! Εἶνε, ἀλήθεια, ὠραῖο πρᾶγμα ἡ ζωὴ, ἀμα ζῆ κανεὶς εἶσαι!

15 Ἰουλίου.

Χθὲς ἐγένε ὁ γάμος· οἱ καλεσμένοι ἦσαν ὄλγοι· ἡ οἰκογένεια μόνον καὶ μερικὸι στενοὶ φίλοι ποῦ ἦλθον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ὁ παπᾶ-Ἀνθίμος τοὺς ἐστεφάνωσε. . .

«Ἐγονάτισε στὸ μνημα τῆς μητέρας μου.» (Σελ. 77, στήλ. 6')

Σήμερα τὸ πρῶν, ἐγὼ καὶ ὁ Κίμων ἤμεθα στὸν κῆπο, ὅταν εἶδαμε νὰ ἐρχώνται κοντά μας ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ κυρία μου μαμμά.

Ἡ μαμμά ἐφίλησε ἐμένα πρῶτα. Ἐφοβήθηκα μήπως κακοφρονῆ τοῦ Κίμωνος, καὶ ἐγύρισα νὰ τον ἰδῶ· ἀλλὰ ἦτο καὶ αὐτὸς στὴν ἀγκαλιά τοῦ μπαμπᾶ, καὶ ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος.

«Ὅλοι εἶμεθα εὐτυχεῖς. . . ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΟΡΦΑΝΗΣ»

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια. Ήδε σελ. 69.)

—Τώρα ο πατέρας έφυγε, εσύ λοιπόν κ' εγώ πρέπει να φροντίζουμε μόνοι μας για το κάθε τι, ως που να γυρίση, είπεν η μητέρα, ενώ έγυριζαν πίσω στο σπίτι.

—Ναι, κ' εγώ θάμαι καλό κορίτσι, είπεν η κόρη, κουνώντας το κεφαλάκι της, και όταν γυρίση ο πατέρας στο σπίτι, πές του, σε παρακαλώ, πώς ήμασεν καλό κορίτσι, γιατί τότε μπορεί να μου δώσει κενό δωρο.

—Βεβαί, ο πατέρας θα σου φέρη ένα πράγμα που ε' εφίσει πολύ. Το έρω, γιατί του είπα να σου φέρη μια κούκλα. Πρέπει κάθε βράδι να συλλογίζεσαι τον πατέρα, και να παρακαλής να κη καλά το ταξίδι του ως που να γυρίση πίσω.

—Ο! βεβαί, πόσο θα χαρώ ενα ξανάθω! είπε το κορίτσι, κ' εκτύπησε παλαμάκια τα χεράκια του και το προσωπάκι του έλαμψε από χαρά, διότι έσολλογίσθη τον έρχορο του πατέρα.

Εφάνη στη μητέρα, όταν έκαιταζε μέσα στον γυαλιστερό δίσκο, ο πρόσωπό του παιδιού της, ότι η αγάπη της γ' αυτό έγινε άορα μεγαλύτερη.

Αρχιστε τότε να δουλέη για να κάρη τα χερσινάτικα ρούχα και για τους τρεις των. Έπιασε τη ρόκα της κ' έστησε την ανέμη και το ροδάκι της, κ' έβλεπε την κλωστή πριν αρχίση να ύφανη τα πανιά. Σ' α δικλείματα της δουλειάς, έμαθινα παιχνίδια στο κορίτσι, και το έδιδε να διαβάη ως παλιές ιστορίες του τόπου της. Έτσι η γυναίκα εύρισκε παρηγορία στη δουλειά στον καιρόν έβίασσε η μοναξιά της, χωρίς τον άνδρα της.

Ενώ έτσι επανούσε γρήγορα ο καιρός στο ήσυχο σπίτι των, ο άνδρας έτελειωσε τες δουλειές του με το καλό και έγυρισε πίσω.

Δυσκόλο ήταν να τον γνωρίση τότε, αν δεν τον ήξευρες καλά από προητέρη. Είχε ταξιδέψη, ήμερα με την ήμερα, με κάθε καιρό και άνεμο, ένα σωττό μήνα, και ήταν από τον ήλιο μαυρισμένος σην μπρονώξος, αλλά η κάλη του γυναίκα και το καλό παιδάκι του στη στιγμή τον έγνώρισαν, κ' έτρεξαν να τον υποδεχθούν η μια δεξιά κ' η άλλη αριστερά, κ' έπιασαν η καθέμια από ένα μαγίκι του ρούχου του, από την πολλή λαχτάρα που είχαν να τον ίδούν. Έγάρηκαν, ο

άνδρας κ' η γυναίκα, που είδαν καλά ο ένας τον άλλον. Και τους έφάνηκαν χρόνια αι στιγμές έως έτου—με την βοήθεια της μάνας και του παιδιού—να λυθούν τα φαθίνα παπούτσι του, και να βγώ απ' το κεφάλι του η μεγάλη έμπρηλο-καπέλλα του, και αυτός εύρεθη κάλεν μαζί τους στην παλκή σάλα του σπιτιού, που φαινότανε τόσο άδεια, όσον καιρόν έλειπε ο άνδρας.

—Αμα έκαικαθήσιν επάνω στις ά-

—Εκτίταζε μέσα στον γυαλιστερό δίσκο, ο πρόσωπό του παιδιού της, ότι η αγάπη της γ' αυτό έγινε άορα μεγαλύτερη.

—Πάρε, είπε στο κορίτσι, είνε δώρον για σένα. Είναι το βραχιό σου, διότι έφροντίξες καλά για τη μητέρα και για το σπίτι, όσα έλειπα εγώ.

—Εύχαριστώ πολύ, είπε το κορίτσι, κ' έκουψε το κεφάλι έως κάτω, και ύστερα άπλωσε το χεράκι του, το μικρό σην πολλοράκι σφενδάμω, με άνοιχτά τα δαχτυλάκια του, για να πάρη το κουτί και την κούκλα, που ήταν εύμορφώτερα από όσα είχαν ιδή προητέρη, αφού θα ήταν από την πρωτεύουσα!

—Αδύνατον να περιγράψη η χαρά του κοριτσιού το προσωπάκι του έλαμψε κ' έρεγγε, και δεν είχε μάτια και λογισμύν για τίποτε άλλο.

—Τι άραϊτα δώρα!

—Ο άνδρας εξηναδούθησε το χέρι του στο σεντούκι, κ' έβγαλε αυτή τη φορά ένα τετράγωνο ξυλένιο κουτί, αρκετά μεγάλο, προσεκτικά δεμένο με κόκκινο και άσπρο σπάγο, και το έβαλε στα χέρια της γυναίκας του.

—Και αυτό είναι για σένα, της είπε.

—Εύχαριστώ, καλέ μου άνδρα!

—Η γυναίκα έπιασε το κουτί, και, αφού το άνοιξε με προσοχήν, έβγαλε από μέσα ένα μεταλλικό δίσκο, μ' ένα χερσινάκι. Από το ένα μέρος ήταν λαμπρός και γυαλιστερός σην κρύσταλλο, και από το άλλο ήταν σκεπασμένος με σκαλισμένα πείρα και λαλέκια, τόσο φυσικά που θαρρείς κ' ήταν ζωντανά. Ποτέ της δεν είχε ξαναδη τέτοιο πράγμα, διότι η καιμένη ήταν γέννημα-θρέμμα του χωριού. Βιάτταζε μέσα στον γυαλιστερό δίσκο και ύστερα έσφήκισε τα μάτια της με την άπορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, και είπε:

—Βλέπω κάτι που με κυττάζει από μέσα απ' αυτό το στρογγυλό πράγμα! Τι είναι αυτό που μου δάκεις;

(Επεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΡΕΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΘΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

—Ήταν η νύκτα θεοσκότεινη και μαύρος ο ουρανός, όταν ο κύριος Ποντίκαρος έβγαλε από την τρύπα του. Έκεί που πήγαινε μόνος και συλλογισμένος, είδεν έξαφνα εμπρός του τον φίλον του κύριον Κοκκινόσκουφην, που έχοροπηδούσε γέλαστώς και εδύμου 'Εγγελοσύνην και τα μουστάκια του άκμα από τη χαρά του.

—Έρχεσαι μαζί μου; έρώναζε σην κύριον Ποντίκαρον. Ερώ ένα μέρος που είναι καί άραϊα αυγά! Έλα λοιπόν... πάμε να τα πάρουμε.

—Ναι, μά... δεν θα μας τσακώσουν; ήρώτης ο Ποντίκαρος.

—Ο Κοκκινόσκουφης άρχισε τα γέλια.

—Μά, αν ήταν να μας τσακώσουν, θα σου έλεγα να πάμε; άπεκρίθη.

—Έχεις δίχρα, φίλε μου!

Και έτσι έξεκίνησαν μαζί.

—Ο Ποντίκαρος έχοροπύσε ένα φανάρι, και ο σύντροφός του ένα καλάθι με καπύκι, και ως που να της άκάνει, ο έφθασαν στο κοττάσι.

(Επεται συνέχεια.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Η μικρά Νίνα επιστρέφει από την Έκκλησίαν.

—Δοιπόν, την έρωτ ή μητέρα της, παρακάλεσε καλέ τον Θεόν;

—Μά δεν ήταν εκεί, μαμμί, μόνον ένας παπάς ήταν.

Εστέλη υπό της Δουκίδος της Αθηνάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

—Ο ΑΝΑΝΙΑΣ με παρέκάλεσε να εύχαριστήσω έκ μέρος του όλου όσον τον συνεχάρησεν διά τα γενέθλιά του, (29 Φεβρουαρίου), και ιδιαίτερος τον 'Ηλεκτρικόν Σπιντόμιο 'Αγγελόδδι, 'Ανθοφόρον Μάιον, 'Αθήνην των 'Ελλίδων, 'Ελένην Χ. Μεταξά, Μεγαλοκρητή Φύαν, Πίν-Δό, 'Αηδόνα της Λέσβου, θυμωμένον Κόστωπα, Μαργαρο Κανκά, Σπυριδώνα Βρετόν, Πέτρον Βρετόν, Μίς Δόχαν και Τασπειν Γιάσομι, οι όποιοι έγραψαν τας εύχάς των, πάλαι ή εμπέτερος, επάνω εις άραϊα κάρτας. 'Αλλά το καλλίτερον δώρον ήτο η; Ζίνας, ή όποια του έστειλε μίαν μεγαλοκρητή 'Ιαπωνικήν βεντάλιαν—έπιστολικόν Δελτάριον—όδα να φυσηθή αν ζεσταθή άξαφνα, από τας θερμάς εύχάς των πολυπληθών φίλων του. Καί πραγματικώς, ζεσταίνεται πολύ αυτές τας ήμέρας ο καιμένος ο φυσιογύιος μου... διότι διαβάει τας άπαντήσεις της 'ΙΕ' Κυριακής, οι όποιοι δεν είναι διαι εύανάγνωστοι βιάζεται δε να τελειώση την έκκαθάριαν, επειδή η 'ΙΕ' Κυριακή θέλω να γίνη έντός του Μαρτίου.—'ΙΣ' έντός του 'Ιουλίου και η 'ΙΖ' έντός του Νοεμβρίου. Δηλαδή θα έχωμεν φέτος τρεις Κυριακάς,—και βεβαί! αφού φέτος είχαμεν τα γενέθλια του 'Ανανία!

—Ενα... δύο... τρία γράμματα του άγαπητού μου Περιποδίου [ΕΕ] αύτην την εβδομάδα. Τι εύχαριστήσις να διαβάω τόσο πολλά και τόσο άραϊα γράμματα! Το μόνον κακόν ήνε, που δεν ήξευρα εις ποίον να πρωτοαπαντήσω.

—Πολύ μου ήρεσιν ή μικρά σου κομωδία, 'Αεροναύτα [ΕΕ]. Τι φυσικάς ο διάλογος! ευγένου. Χαίρω που ήγινε καλά, κ' επιθυμώ να μου γράψη συχνά.

—Πολύ, πάρα πολύ έλυπήθηκα δι' όσα μου γράφει, 'Ασπία της 'Αθηνάς, [ΕΕ]. 'Αλλά καλλίτερα να μην είτω τίποτα—δεν νομίζεις και σύ; 'Αλήθεια, ποιος σού είπεν, ότι είναι δυνατόν να μεταβιβάζονται τα ζεσταδώματα από όνδματος εις όνομα; Τότε δεν θα εύρισκα άκρη κατά το κοινώς λεγόμενον. Μάθε λοιπόν, ότι κάθε ζεσταδώμα θα δημοσιευθή εις τ' 'Αποτελέσματα όπως έχει έγγραφη έξ αρχής εις το βιβλίον μου. 'Ο γέγραπται, γέγραπται. Παραγγέλλω πρds μεταβίβασην ζεσταδώματος από όνδματος εις όνομα άλλου συνδρομητού ή Συλλόγου, δεν λαμβάνονται όπ' όψε.

—Έδωξα την έπιστολήν σου, Ζαππίς [ΕΕΕ] εις τον 'Ανανίαν, ή όποιος ήμεις πολύ συλλογισμένος... Σεύρετε, και αυτός, αν δεν ήτο 'Αλέξανδρος, θα επήδουμε να ήτο Διογένης. Είδες λοιπόν τι χαριτωμένα ποιήματα που μας δίχει φέτος ο κ. Μίρης 'Ισηνός; Δέν είναι νέος συνεργάτης; ήνε παλαιός υπό ψευδώνυμον.

ΕΥΧΑΡΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

21, 22, 23, 24.—Σήμερον σds συνιστώ τέσσαρα πτωχά παιδια, δύο αγόρια, μαθητάς του άρρεναγωγείου Γάνου, και δυο κορίτσια, μαθητάς του Παρθεναγωγείου Γάνου. (Τουρκία). Έμμενταύσατε βεβαίως ποίος με παρεκάλεσε να τα συστήσω; ο φίλος μας 'Αδρος του Γάνου. Και ο φίλος μας αυτός ήνε τόσο καλός, όσος κ' εγώ ήρθε να του κάμω την χάρην να συστήσω τους προστατευόμενους σου, και σεϊ να του κάμω την χάρην να τους έγράψω.

—Είμπορεί κανείς να λάβη μέρος συγχρόνως, 'Ενδοξον Μεσολόγγιον, και εις τον Διαγωνισμόν των 'Ασκήσεων και εις τον Διαγωνισμόν των Δύσεων. Το δεϊ θα ύπάρχουν και μερικά 'Ασκήσεις ίδιαι του πρόσ λυσι, αυτό δεν έμποδίζει τίποτε. 'Ενώπιον των 200 'Ασκήσεων κάθε Διαγωνισμού, ο αριθμός των ιδιων του, και Α' Βραβίον—10 ή 15 το πολύ. 'Επειτα, άς ήνε και αυτό έν προνόμιον του Διαγωνιζόμενου εις τον πολύ δυσκολώτερον Διαγωνισμόν των 'Ασκήσεων, άπάνται τώ διαγωνιζόμενων μόνον εις τον Διαγ. των Δύσεων.

—Από την άριστοτέτην έπιστολήν της Ροδοδακτύλου 'Ηθες [ΕΕ], άποσπώ τα εξής: 'Αντι να έξεδωμένον τον καιρόν μας εις πράγματα άνωρελή, τον χρησιμοποιούμεν τώρα γράφοντες έπιστολάς πρds σε, και άσχολούμενοι εις τόσα άλλα τερπνά και ωφέλιμα, τα όασις μάς παρέχει το περιοδικόν σου. Ουδέεις δύναται να κάμη συγχρόνως δύο πράγματα άντίθετα: και όμως ή Διάπλασις δύναται, διότι ήνε άνάπαυσι έν τη έργασίη και εύχάριστος έργασία έν τη άναπαύσει.

—Όραϊόν το ήχογράφημά σου, Ζδ-Ζδ [ΕΕ], και αι έπιστολάι σου έπίσης. 'Ο κ. Π. δέν εύκαίρησεν αυτές τας ήμέρας να σου γράψη έδικαιτέρως, άς επέδουμε, και να σ' εύχαριστήση καθώς και όλα τα μέλη του Συλλόγου σας; διά τας εύργετίας. 'Επιφύλασσεται μόλις ήσυχάζη. Είνε περιττόν να σου είπω πδσαν μας έλυπησε το έπιστόδιον έπίτη. Έδύχαιον παρόμοια να μην άκουσθούν ποτέ πλέον.

—'Α, όσος είσαι ή μεγαλύτερα της οικογενείας σου, Παπαρούνα των 'Αγρών; Τότε λοιπόν έχεις πολλά καθήκοντα και πολλά εύθύνας. 'Αρκεί δεϊ πρέπει να διδης το παράδειγμα εις τους μικροτέρους. —Ναι, εις το μέρος σας έχω μερικούς συνδρομητάς, αλλά μία εύργετία έκ μέρος των καλών μου φίλων είμπορεί γρηγορώτα να τους διαλασθή.

—'Ενα... δύο... τρία γράμματα του άγαπητού μου Περιποδίου [ΕΕ] αύτην την εβδομάδα. Τι εύχαριστήσις να διαβάω τόσο πολλά και τόσο άραϊα γράμματα! Το μόνον κακόν ήνε, που δεν ήξευρα εις ποίον να πρωτοαπαντήσω.

—Πολύ μου ήρεσιν ή μικρά σου κομωδία, 'Αεροναύτα [ΕΕ]. Τι φυσικάς ο διάλογος! ευγένου. Χαίρω που ήγινε καλά, κ' επιθυμώ να μου γράψη συχνά.

—Πολύ, πάρα πολύ έλυπήθηκα δι' όσα μου γράφει, 'Ασπία της 'Αθηνάς, [ΕΕ]. 'Αλλά καλλίτερα να μην είτω τίποτα—δεν νομίζεις και σύ; 'Αλήθεια, ποιος σού είπεν, ότι είναι δυνατόν να μεταβιβάζονται τα ζεσταδώματα από όνδματος εις όνομα; Τότε δεν θα εύρισκα άκρη κατά το κοινώς λεγόμενον. Μάθε λοιπόν, ότι κάθε ζεσταδώμα θα δημοσιευθή εις τ' 'Αποτελέσματα όπως έχει έγγραφη έξ αρχής εις το βιβλίον μου. 'Ο γέγραπται, γέγραπται. Παραγγέλλω πρds μεταβίβασην ζεσταδώματος από όνδματος εις όνομα άλλου συνδρομητού ή Συλλόγου, δεν λαμβάνονται όπ' όψε.

—Έδωξα την έπιστολήν σου, Ζαππίς [ΕΕΕ] εις τον 'Ανανίαν, ή όποιος ήμεις πολύ συλλογισμένος... Σεύρετε, και αυτός, αν δεν ήτο 'Αλέξανδρος, θα επήδουμε να ήτο Διογένης. Είδες λοιπόν τι χαριτωμένα ποιήματα που μας δίχει φέτος ο κ. Μίρης 'Ισηνός; Δέν είναι νέος συνεργάτης; ήνε παλαιός υπό ψευδώνυμον.

ΤΟ ΣΗΜΑ

—Πέρνον και είδουν οι ένθουσιασμοί διά το Σήμα. 'Από τας ένθουσιώδεις έπιστολάς, τας όποιας λαμβάνω καθημερινώς, θανατέρως και σήμερον μερικώς. —'Η 'Ιδιοκράτης Νεάντις μου γράφει: Μάρις σήμερον επιστρέψασα έκ του ταξιδίου μου, εύρον πρds μεγάλην μου χαράν τα τρία φυλλάδια και το άξιον θαυμασμού Σήμα σου. Τι χαριτωμένον και λαμπρόν κοσμηματάκι! Πολύ πολύ μου ήρεσε.—Το Κοκκινόσκουφο: «... σου γράφο δυι μόνον διά να σ' εύχαριστήσω, αλλά και να σε συγχωρή διά την ιδέαν να κάμη τόσο λαμπρόν δώρον εις τους φίλους σου. 'Όταν το έλαβα, δέν έδλεπα την ώραν ναόηξω το κυτίον, και όταν το ήνοιξα τόσο ένθουσιώδη, όσα ήρχισα να κηδύ. Είνε κυριολεκτικώς θαυμάσιον.—'Η Μυστηριώδης Φύας: «'Ελαβα το μετά τήσιν άναποκησίας περιμενόμενον Σήμα, το όποιον έδέχθην μ' ένα γλυκύτατον άσπασμόν. Είνε κομψότατον, σερετάτατον, άραιότατον. Πιστεύσον, άγαπητή μου, ότε στιγμήν δέν το άνοχωρίζομαι, όπου και αν ύπάγω, στο διαπρον σην περιπάτων, το φέρω μαζί μου, διότι θέλω έκαυτην ύπερήφανον να γνωρίζομαι από μακράν διι άνάγκαι εις την μεγάλην οικογένειαν της Διαπλάσεως.—'Η 'Αρματιά τού Κόσμου: «'ΕΜόλις έστειλα την συνδρομήν μου, άμέσως έπρεξέ να γωράσω και το Σήμα. Δοιπόν, άς πρέτουν όλα οι φίλοι και συνδρομητάι της Διαπλάσεως να το αγοράσουν, όπως το φέρουν επί του στήθους, και πρds σπαλισμόν, και πρds

ένδειξιν θερμότητος αγάπης πρds την Διάπλαιν. Γρήγορα θα έλθη καιρός, κατά τον όποιον δέν θα ύπάρχη συνδρομητάς, όστις να μη φέρη το Σήμα του περιοδικού μας.—Και ο 'Ιαπιδης του Μεσολόγγος, [ΕΕ] εις έκτενή και έλαίστην κως ένθουσιώδη έπιστολήν: «Το Σήμα! 'Όσοι εις τένοίρων μου δέν θα του έπίστευα, ότι θα ήρχετο καιρός κατά τον όποιον μία μικρή μαυροχρυσή καρτίτσα θα μας έγνώριζε με τα άγνωστα έως τώρα άδέλφια μας... που μας ένδει με αυτά με άπεριόριστος αγάπη, χάρη, τας περισσοτέρας φορές, να γνωρίζομεν, ότε τα όνόματά των.» Και εμπνεόμενος, τελειώνει μ' έν άραϊόν ποιήμα, το όποιον δέν έχω τόπον να παραθέσω, και λυκούμαι.

—'Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την 'Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς, τους ήτους μου φίλους: Σάτορον (Χ. Π.) 'Αδελφών Ψυχών (Ι.Γ.Κ.) 'Αλκιόρος (Ψ.Ε.Α. αυτό έξέλεξα) Γαλαξίαν (Μ.Γ.Γ. αυτό μόνον ήτο έλεύθερον) 'Ηρώκεια του Μαργαρο (Σ.Γ.Τ.) 'Οδησίτην (Σ.Κ. μάάλιστα, αυτό ήτο έλεύθερον εύχαριστώ διά τας εύργετίας. 'Τόραν (Σ.Σ. αυτό έξέλεξα) Άλλη, σου έπιστολήν δέν έλαβα φαινοται ότι έχοθη εις το ταχυδρομείο;) Βασίλειον Σηλητερον (Α.Π.Β. εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφει;) 'Αμαρίνθηον 'Αδρος (έντε αρχικών, κατά την επιθυμίαν σου;) Χρυσόμαλλον Κρίον (Σ.Η.Τ. Σήμα και Μ. Μιστικά σου έστειλα) Πέταλον Ρόδοι (Ε.Η.Τ. το τελευταίον που ήθελε δέν ήτο έλεύθερον διά να έχρη δικαίωμα, ως άδελφή συνδρομητού, πρέπει να στείλεις μίαν άρχικήν) Καπτερό Σαταθί (Α.Μ.Α. τόσο μικρός και γράφεις έτσι εύμορφα; εύς! σου εύχομαι να δυναμώσης και εις το σώμα, όπως είσαι δυνατός εις τον νούν;) 'Ακακίαν (Μ.Μ.Α. Μικρά Μυστικά έστειλα τί άραϊα έπιστολή;) Νεφελώδη Ψυχών (+, +, να, αυτό κ' εγώ άκρωθώς επιδιώκω; να δημοσιευώ ήλην διά κάθε ήλικίαν, από της ηλικίας μέχρι της έρπητικής) Νίθε (Α.Α.Α. αυτό ήτο έλεύθερον) Κυριόρχον της Θαλάσσης (Ε.Ν.Π. αυτό θα ήρριμάς και σου, αφού το έγγραφη πρώτο-πρώτο σου έστειλα Δελτία και σ' εύχαριστώ διά τας καλές διαθέσεις;) Μιμητήν του Σανταρολα (έντε αρχικών χάρητην Άύσαν έστειλα) 'Αητήτην 'Ηθλιον (Σ.Σ.Τ.) Φάρον της Σινώπης (Α.Κ.Κ. εύχαριστώ διά το ζεσταδώμα) και Δαμαλάκι (*+* Χάρητην Άύσαν έστειλα.)

—'Η φίλη μου Ούρανια Α.Μ. ή όποια μ' έρωτ περδ του ψευδώνυμου της, άς μάθη ότι δέν έλαβα έν τή μεταξή ούτε έπιστολήν της ούτε άπάντησιν εις την Κυριακήν. Άπλάδη, μετά την πρώτην της έπιστολήν, εις την όποιαν της άπάντησα και την παρεκάλεσα να έκλήρη άλλο ψευδώνυμον, διότι τα γαλλικά δέν είναι δεκτά, δέν έλαβα άλλην παρά την σημερινήν.

—'Αλλαγαί ψευδώνυμων: 'Ελικωνιάς Παρθένος (++) και [Ε] διά την άραϊαν έπιστολήν.)

—Μικρά Μυστικά επιθυμούν να έκαλ. λήξουν: ο Βράχων με το Κατερί και Τασπειν Γιάσομι—το 'Ενδοξον Μεσολόγγιον με τον Δεσπόδ Ρασιόλον, 'Ιδιοκράτην Νεάνιδα, Πολικόν 'Αστέρα και Χρυσόδοξακινάραν—το Αυλοδόν της Καροτιά με την Μιρόνταν, Μικρολαμπην, Γλυκίαν Καροδιαν, Πολικόν 'Αστέρα και 'Αθος της 'Αλόης—ή Τσιέλλα του Κόσμου με την Στριγγίαν, Τζιριτζάντουσαν, Καϊδεμένην Βασίλοπουλν και 'Αεροναυτοπούλν—ο 'Εφθός των 'Αντικρήφορν με τον 'Αγγελόν της Καροτιά και 'Αταθόρον Ρόδοι—ο 'Αθηναϊκός Μπεμπέ με το Δουλοδόν της Καροτιά, Ζημόγοταν, Κερκωζίαν 'Αρρακιάδα και Ζαππίδα—ο 'Ασπία του Θέρα

μὲ τὴν Πικραμένην Καρδοῦλαν, Ὁνειρο-
πόλον Ψυχὴν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος,
Ἐπίσητον τοῦ Μεσαίωτος, καὶ Ἰλλιον Με-
λαθρον — ἡ Παιδικὴ Λαγὰ μὲ τὴν Ἑλλη-
νίδα, Ἐσπερίαν Ἀδραν, Παλιδρον Ἀστέρα,
Βόρειον Σέλας καὶ Τραλὸ Ποντικίον — ὁ Με-
ρελίξ μὲ τὸ Ἀκαθύριον Ρόδου.

Η Διάπασσις ἀπαίξεται τοὺς φίλους τῆς:
Λόφρον τοῦ Γάνου (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέου
ἐξοπλισμῶν σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον
τοῦ νέου μου φίλου) Βρύχωνα (ἔστειλα)·
Μισοκαλον (ἔστειλα β. τ. ἐξήγησε)· Λουλοῦ-
δι τῆς Καρδιάς (κατεθουσιασμένοι πού ἔλαθε
τὸ Σῆμα)· Βασιλέα τῶν Χρισσανθέμων, Τα-
πεινὸ Γασσεμί, ([EE] ναί, ἔνας ἔρπος διὰ τὴν
πέτρην κανεῖς εὐσχημῶν, εἶνε νὰ μου γράφῃ τα-
κτικά καὶ εὐσχημῶν ἐπίσης διὰ καὶ νὰ λαμβάνῃ
μέρος ἐπιτυχίας εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς· οὕτω
εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· τὸ ἀπορῆμα γίνεται
σεβαστὸν) ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον
τοῦ Εὐστῆμα . . . ἔ, αὐτὸ δὲν εἶνε πάντοτε ἀ-
σφαλές . . .) Νοσηγὴν Ρομφαίαν ([EEE] ἔχω
ὕπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ἀρκίας, γλαφυρὰς
καὶ πάριοντικὰς ἐπιτυχίας σου· ἕως δὲν εἴ-
ρησῆς νὰ ἔχης δύο ψευδώνυμα· ἀποῦ ἤλλαξες
τὸ πρῶτον, ἀρῆσε τὸ πλεόν.) Τρέλλαν τοῦ
Κόσμου (τὰ τετραβία σου ἐστλήσαν θλα)· Ἡ-
μεροδείκτην (ἔστειλα)· Ἐρρηθρον τῶν Ἀρτε-
κιδῶν (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ ἢ
Ἀσκησις δὲν εἶνε ἑλλειπτική, διότι ἡ λέξις ἔχει
δύο ἔν, ἐκ τῶν ὁποίων μίον τὸ ἔν, εἰς τὰ
Κρυπτογραφικά, χρησιμεύει ὡς ἀρκίον) Π.
θ Ἀδριαν (ἔστειλα τὸ 28ον) Πτερόν τῆς Με-
λάσης (ἔστειλα)· Πλν Χδ ([E] εὐχε δια τοῦ
λαμπροῦ βαθμοῦ) πολὺ καλὰ κάμνεις· πού δὲν
λέγεις εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ
μὴν ἀναγκασθῆς νὰ τὸ ἀλλάξῃς) Μεγαλοπρε-
πῆ Φθιαν ([EE] διὰ τὸ καλογραμμένον γραμ-
ματικόν, πού μαρτυρεῖ τὴν ἀγάπην· ἢ Ἀσκη-
σις ὑπ' ἀριθ. 60 εἶνε ἰδική σου· ἀλλὰ κατὰ
λίθος, φαίνεται, ἔντι νὰ γράφῃ Μεγαλοπρε-
πῆ Φθις ἔγραψα Μυστηριώδη 1 μου συμ-
βαίνει κάποτε, δὲν τὰ ψευδώνυμα ἁμοιάζου·)
Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέν (μὰ δὲν εἶνε λόγος· νὰ
μὴν ἔρχεσαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐπειδὴ ἔ-
μάλιστος μὲ τὸν Διάβολον Ἐσπερίον 1 καὶ
οὐτε ὑπάρχει λόγος· μου φαίνεται, - νὰ εἶσαι
μικρολόγος μὲ αὐτόν) Ἐργατικὸν Μυρμηκία
(ἔστειλα)· Φρεν-Διάβολον (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ
τῆς ἀγάπης σου καὶ τῶν ἐνεργειῶν σου· ἀποῦ
ἐνέγραψες, συνδρομητῆς, εἰμπορεῖς νὰ τους σερ-
λῆς καὶ πρὶν πρὴνπρυθὺ νέος Διαγωνισμὸς)
Ἀλεξάνδρον Β Φιλαλιθρον (εὐχαριστῶ πολ-
λῶ) Γ. Ν. Παρίσην (τὰ φυλλάδια αὐτὰ ὑπάρ-
χουν, πρὸς 15 λεπτὰ ἕκαστον ταχυδρομικὰ
δὲν χρειάζονται) Ἀσπρο Ποντικίον (ὁ κ. Π.
σοῦ ἀπῆνεστον ἰδιαιτέρως) Πεντάμορφον
(εὐχαριστῶ πολὺ) Μίξ Ἀσχαρ (ἔγινε καλὰ
καὶ τὸ ἄλλο χερί· ἀλήθεια, τὰ μικρὰ παιδιὰ
ἔχουν τὴν μακίαν νὰ φαίνονται μεγάλα· μου
συνέβη πολλὰκις νὰ με ἀφίσαν παιδιὰ δέκα
χρονῶν, διότι τὰχα ἐμεγάλωσαν, καὶ νὰ με
ἐναπαύονταν ἐναντὶν δεκαπέντε!) Ὁρασίαν
Παραδείσου (ἔστειλα)· Ἀυτόνορον (ἔλαθε τὴν
ἐπιστολήν τοῦ κ. Π.) Ἀστέρα τοῦ Βέγα (νὰ
μου γράφῃ συχνὰ, νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλην
τὴν κίνησιν, καὶ τότε ποτὶ συχνὰ δὲ ἔχη τὴν
εὐχαριστίαν νὰ βλέπῃ τὸ ψευδώνυμόν σου)
Παιδικὴν Λαγὰν ([EE] διὰ τὴν ἐπιστολήν με
τὰς λαμπρὰς περιγραφὰς καὶ τὰς ὁρατάς ἐκ-
φῆσι· ἀλλὰ πού εἶδες διὰ κατέστεινα τὴν προ-
θεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Δηγημάτος; ὄχι,
ἐλῆξε τὴν 29 Φεβρουαρίου) Ἡλιακὴν Ἀκτι-
να (ἔχει καλῶς) Μεταγχολικὴν Ἐρμητικὴν
(καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλπίση, ἀλλὰ πρὶν σου
ἀπαντήσω ἔλαθε τὴν δευτέραν καὶ ἔτσι ἀπῆ-
νεστον κατ' ἴ) Μερελίξ ([E] σ' εὐχαριστῶ πολὺ
δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις) Πρωμηθέα Λε-
σμιώτην (ἔστειλα· τί εὐχρὴς ἐπιστολή!) Πε-
πρωμένον (ἂ, πόσον ἤθελα νὰ μου ἔγραφες τέ-

τοια συχότερα!) Ἀδραν τοῦ Πηλοῦ (ἔστει-
λα· ὄχι, ἡ καταγγελία πού εἶδες δὲν ἦτο διὰ
σέ) Πλοῖον τοῦ Δουράθεως (ἔλαθε καὶ σ'
εὐχαριστῶ πολὺ βραδύον ἔστειλα) Ἐπιτηγὴν
Μάσκαρ, Μαγευτικὸν Δόσος (ἔχεις πολὺ λά-
θος νὰ νομίζῃ· διὰ τὰ βιβλία ἀπίνουον κέρδη,
ὥστε νὰ καταπίθονται καὶ εἰς Ταμεία . . . Ὅταν
δὲν ἀπίνουον ζημίαν, μάλιστα καλύπτουον τὰ ἔξοδα
των) Σπῆρον (σε συλλοπούμαι διὰ τὸν θά-
νατον τοῦ προσκελινοῦ θελοῦ· ναί, τὸν ἐγνώριξα
κ' ἐγώ, καὶ ἤθελα πολὺ νὰ ἐκπαινεῖαι καὶ εἰς
τὴν κηδείαν του, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔπραθα πολὺ
ἀργά· δὲν εὐκαιρῶ, βλίπεις, πάντοτε νὰ δια-
βάξω ἐφημερίδας) Ἀνεμότην τοῦ Βουροῦ
(εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· πρέπει ἕως νὰ
συμπερρωθῆς με τὰς δειγμὰς· χάρην εὐκολίας,
εἰμπορεῖς νὰ εἰσπράτῃς δι' ἐνός· μὴνὸς φύλλα
ἀπὸ κάθε ἀγοραστή, καὶ ἔμνον μίαν φορὰν τὸν
μῆνα καὶ μου στέλλῃ· χρεῖμακα· περιμένω λο-
πὸν παραγγεῖλαι σου) Ἐρρηκία, Λεμνωτι-
τικὸν Ἀστέρα, Ἐρρηθρον Προσωπεῖον (καὶ
ὄχι Ἐρρηθρον, εἶνε λάθος) Λαγὰν τῶν Γο-
ρῶν (κατεθουσιασμένοι με τὰ Μ. Μυστικὰ)
Ἀμαζόντα τῆς Βουλώνης (E) διὰ τὴν γλαφυρὰν
καὶ εὐχλωστον ἐπιστολήν) Ἀλντα Μαστιγο-
φρόνον (δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου περὶ τῆς εὐ-
κρινείας σου· ἀνεπαρκῆς εἶμαι βεβηκία ἔ-
τι αὐτὰ πού μου γράφεις εἶνε πεποιθή-
σεις σου καὶ ὄχι ποσῶς κολακείαι) Λαρού-
μετην Καρδοῦλαν (πού τῆς ἔδωσαν τὰ περυσ-
ινὰ φυλλάδια καὶ τῆς ἔκαμην ἕνα λαμπρὸν
τόμον, καὶ δὲν χορταίνεται νὰ διαβάξῃ τὰ ὁρατὰ
πράγματα πού ἔχει μέσα) Περιοδικὴν Τρέλ-
λαν (ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀσκήσεων εἶνε ὀρισμένος,
10 ἕως 15 εἰς κάθε Διαγωνισμὸν· ἐπειδὴ ὅμως
δὲν το ἤξιπυρες, δὲν περῶν) Μεσημβριτὴν
Ἀκτιν (ἔστειλα ἢ ἀβιλή σου ἠμποροῦσε νὰ
στελεῖ τὰς λύσεις· τὸν πρώτον φυλλάδιον καὶ
χωρὶς ψευδώνυμον· κατῆτι το ἔβλεπε) Μπάρ-
μπα-Λαγάρδον (κρίμα, ἀλήθεια, πού ἔχασες
αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν· πόσοτε μὴν πάθῃς τὰ
ἴδια καὶ εἰς τὸν ἄλλον) Χαριτωμένο Ἀγγε-
λοδὸς ([E] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς)
Περίοδον τῆς Καρδιάς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθε μετὰ τὴν 29 Φε-
βρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Δι' ἄλλοις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου
- Ἡ χάρις τῶν λύσεων, καὶ τὸ ὅποιον δὲν νὰ χρεῖμαται
τὰς λύσεις τῶν ὀνειροειδῶν, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖω μὲς εἰς φυλλάδιον, ἐν ἑκάστῳ
περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.
105. Λεξιγραφία.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις·
Τὸ ἄλλο μου στερογγύλον,
Φαγώσιμον, κοινόν.
Ἐνε τὰ δύο, φίλε μου,
Μὲ τέχνην συχολλήσης,
Μ' εὐρίσκεις ἢ εἰς οἰκηματα
Κ' εἰς θέατρα ἐπίσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας
106. Στοιχειώδη γραφία.
Νῆσον μικρὰν ὀδύνηρον, ἀκέφαλον θεάν,
Καὶ ἄπνον· δασυδίαιτον σημαῖνον γενεάν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας
107. Μεταγραμματισμός.
Πι νὰ βγάλῃς, Βη νὰ βάλῃς.
Πρῶτα· μέγα μμ! δὲν κἀνεῖς.
Πῆτρα τῶνα, τὰβλα ἄλλο.
Πῆρα τῶνα κτύπη τῆλο!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας
- 108-110. Αἰσοφαγία.
1. — Τί διαφέρει ὑπάρχει μετὰ τὸν κύκλον καὶ
μελίσησ;
2. — Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον μεταλλοειδῆς;
3. — Ποῖος προδότης μᾶς ἐπισκέπτεται κοιμω-
μένους;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπ. ἠμετέρας φιλίας

111. Ἐξάγωνον.
*** Ναντικατασταθῶν οἱ ἀσπερίσκιαι
***** διὰ γραμματικῶν οὐκως, ὥστε
***** νανογινοσκωνται καθέτους
***** καὶ ὀρισκωνται αἰ οὐταὶ
***** λέξεις: 1. Πόλις ἢ ἐρ-
***** γασίον 2, Ἀρχαία πό-
***** λις τῆς Ἰταλίας 3, Πό-
***** λις τῆς Μ. Ἀσίας 4,
Ἀρχαία Βασιλείαις 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 6,
Ἐκλειψίς νοῦ. 7. Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γρα-
φῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

112. Ἀριθμητικὴ διαλέξεων.
Μήτηρ ἀρχ. θεοῦ—ἐπιφανῆμα—ἀντικωνία +
Ἐπιθεσόν — ἐπιφῆμα = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ποταμοὶ τῆς Μ. Ἀσίας
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

113-117. Φωνηεντόγραφος.
Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ
τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, καὶ δι' ἐνός καὶ
τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, σχηματίσατε πέντε λέ-
ξεις τρισυλλάβους:
πλμοκ - γοντ - ἔλλο - θον - λμγ
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

118. Συλλαβικὴ Ἀκροσχεῖς.
Δι' ἀρχαίαις συλλαβαῖς τῶν ἱεροσημῶν λέ-
ξεων ἀποστελῶν γινωσκόν:
1, Σεραιτῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2, Τρο-
φή 3, Πρωτεύουσα Κρήτους τῆς Ἀσίας. 4,
Ἰψίμα γῆς. 5, Συγκριτικὸν τοῦ ράβδιος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

119. Ἑλληνοσύμφωνον.
100 - η - αυ - ω
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

Μ ΠΑΝ ΟΥ ΤΙΑ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰκτ. ημετέρας φιλίας

ΔΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 81-82.
650. Ὑπερίδης (ὑπέρ, ἡδύς). — 651. Ἄπις·
Ἄγις — 652. Φαίδρα· φαίδρα. — 653. Κίμων.
654. ΤΙΤΟΣ 655. ΠΙΣΙΔΙΑ
ΙΡΙΣ ΑΥΔΑΡΓ
ΤΙΣ ΓΡΜΙΚ
ΟΣ ΑΡΜΕΝΙΑ
Σ ΣΝΝΤΙ
655-660. Διὰ τοῦ Ο: ὀκτός, Α Α Ο Ο Ο
ἀρτος, Πόρος, Ταῖρος, πόρος, Ι Β Γ Σ Κ Ο Σ
— 661. ΔΑΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ (Ἀθηναῖς, ΔΡΙ-
μύς, Ἀτρεπος, ΝΟΥβία, ΠΟΛυδύνης, ΔΙΣ-
σαβῶν.) — 662. Οὐκ ἂν δύναται μὴ καμὸν εὐ-
δαιμονεῖν. — 663. Δίσημος ἐν τοῖς ἀρχαίοις
ποιηταῖς ἦν ὁ Ἡοῖδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γη λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μετὰ
λεπτὰ 6 μῶνον. Ἐκαστὸς ὅσος 10 λέξεις, ἡμετέρας καὶ αἱ
ἀπαιτῶν τῶν 10 πληροῦνται ἕως νὰ ἔσῃν 20 λέξεις.)

Πληροπορῶ τοὺς φίλους τῆς Διαπάσεως διὰ
ἰονοματικῶν Παρασκευῆ Γ. Τσουβαλιτῆ.
Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν Μεσημβριτὴν Ἀκτιν διὰ
τὰ συχαρητήρια τῆς, τὴν παρακαλῶ δὲ νὰ μου
φανερώσῃ τὸ ὄνοματεπωνυμὸν τῆς δι' ἀνταλ-
λαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, διότι· ἐγὼ δὲν τὴν
γνώριζον. — *Σε τιμημένῃ Στωτικῶν.* (Δ, 29)

Ἀγαλλῶσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, ἰδιῶς
Α τοπογραφίας, πανταχόθεν. — Ποναγ. Α
Μησερίαις, Μυτιλήνη. (Δ, 30)

Ἀγαλλῶσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
Α δελτάρια. Προτιμῶ ἐπιθεσίαις ἢ καλλοῖς,
ἀποστειλῶν δύο ἄντι μίας διὰ τὰς καλλιτεχνι-
κὰς. — Αἰοφόλος Μ. Φωτίης, Μετελιν
(Turquie). (Δ, 31)